

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΚΕΦΑΛΟΝΗΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχε ἀκούσει κάποτε πῶς οἱ ἀνθρώποι τῆς γῆς ἐγένιναν πολὺ κακοὶ καὶ βλάστημοι καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ κατεβῇ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ μὲ τ' αὐτὰ του ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν κατάστασι.

Ἐπῆρε λοιπὸν τοὺς δώδεκα μαθητὰς του καὶ ὅλοι μαζί ἀρχισαν νὰ πηγαίνουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ὥς πού φτάσανε καὶ στὴν Κεφαλλονιά, πού καθὼς τοὺς εἶχανε πῇ θὰ εὕρισκαν ἐκεῖ τοὺς παιδὲς βλάστημους ἀνθρώπων τοῦ κόσμου.

Ἐπειδὴ ἦταν μεσάνυχτα καὶ δὲν ἤξεραν πού νὰ πᾶνε, στέλνει ὁ Χριστὸς τὸν Ἀπόστολο Πέτρο νὰ πῇ στὸ γειτονικὸ χωριὸ καὶ αἶμα δὴ πῶς σὲ καμιὰ καλύβα, νὰ χτυπήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ φιλοξενίαν.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὑπήκουσεν ἀμέσως, καὶ ἀφοῦ τράβηξε ἀρκετὸ διάστημα, βλέπει ἀπὸ μακριὰ πῶς σὲ μιὰ καλύβα. Πλησιάζει λοιπὸν χαρούμενος, καὶ χτυπάει τὴν πόρτα. Ὑστερα ἀπὸ λίγα, ἀνοίγει ἕνας γέρος μὲ τῆς μπαρμπέτας καὶ ρωτᾷ πούος εἶνε. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἀφοῦ πρῶτα ρώτησε καὶ εἰσαθε πῶς ὁ γέρος νομίζεται Μπάρμπα Γεράσιμος, θέλοντας νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσίαν του σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ σὲ τέτοια ὥρα, ἐπλάσε ἕνα παραμῦθι.

Εἶπε πῶς καὶ αὐτὸς καὶ ἀκόμα δυὸ τρεῖς ἄλλοι συντρόφοι του ἐκεῖ πού ταξίδευαν μὲ τὸ καράβι τοὺς τοὺς ἐπιασε μιὰ μεγάλη τρικυμία, πού τοὺς ἔτριψε ἔξω, καὶ ἐπειδὴ ἦταν μεσάνυχτα καὶ δὲν ἤξεραν πού νὰ πᾶνε, σὺν εἰδονε ἀπὸ μακριὰ τὸ φῶς τῆς καλύβας τοῦ Μπάρμπα Γεράσιμου, τρέξανε μὲ λοχτάρια γιὰ νὰ ζητήσουν φιλοξενίαν.

Ὁ μπάρμπα Γεράσιμος, ναυτικὸς καὶ αὐτὸς στὰ νεῖατά του, νόμισε πῶς ἔχει ἀντίκρου τοῦ ναυαγίου.

Ὅρισε, γιὰμὰ μου, τοῦ λέει, ὅριστε τζόγια μου... πὲ καὶ τοὶ ἄλλοι νὰ ὀρίσουνε...

Φωνάζει τότε ὁ Ἄγ. Πέτρος τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους, καὶ ἕνας-ἕνας μπαίνουν ὅλοι μέσα στὴ φτωχικὴ καλύβη. Ὅταν δὲμος ὁ μπάρμπα Γεράσιμος εἶδε γύρω του τόσοσους πολλοὺς, ἐνῶ αὐτὸς περιέμενε τὸ πιδὸ πολὺ τρεῖς-τέσσερες, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ στενοχώριαν του.

— Βρέ, λέει στὸν Πέτρο, ποιοὶ εἶνε ἐτοῦτοι πού μοῦ κουβάλλησες ; Μωρὲ διάολε, νὰ πῶρ' ὁ διάβολος τ' ἀποθαμένοι σου, καὶ πού θὲ νὰ χρεέσουνε τόσοι διαβόλοι ἐδῶ στὴ καλύβα μου ;

Γιὰ νὰ προλάβῃ ὁ Ἄγ. Πέτρος βαρύτερα λόγια τοῦ Μπάρμπα Γεράσιμου, ἀναγκάζεται νὰ τὸν πάσῃ χωριστὰ καὶ νὰ τοῦ μολογήσῃ ὅλη τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ νὰ τοῦ πῇ πῶς αὐτὸς πού τοῦ μιλοῖσε δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Ὁ μπάρμπα Γεράσιμος τάχασε...

— Βρέ, Πέτρο μου, τοῦ λέει καὶ γιὰτὶ βρέ τζόγια μου, δὲν μοῦ ληγες ἐτσι, πῶς ἔχεις καὶ τὸ Χριστόνε μαζί σου, γιὰ νὰ τοῦ κάνω κομπλιμέντα ;

— Δὲν πειράζει, μπάρμπα Γεράσιμε, ἀπαντᾷ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, καὶ τώρα μπορεῖς νὰ τοῦ κάνης κομπλιμέντα. Μάλιστα μπορεῖς νὰ τοῦ ζητήσης καὶ καμιὰ χάρι.

— Μωρὲ, καλὰ μοῦ λὲς τζ' γιὰ μου, Πέτροσο !... Καὶ τρέχει ὁ Μπάρμπα Γεράσιμος νὰ παραθῇ στὸν Χριστὸ καὶ στοὺς Ἀποστόλους, ὅ,τι εἶχε πρόχειρο, αὐγά, ψωμί, τυρὶ, βούτυρο καὶ κορυδία. Μὰ μαζί μ' αὐτὰ παίρνει καὶ κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του μιὰ τράπουλιν χαρτιά.

— Χριστούλη μου, τοῦ λέει, συγγῶρα με πού δὲ σοῦκανα ὑποδογὴ καθὼς σοῦ πρέπει μὰ... ξέρεις ;... Φταίει ἐτοῦτος ὁ κανάγιας ὁ Πέτρος,... διάολε... νὰ παρ' ὁ διάβολος !...

— Δὲν πειράζει, Μπάρμπα Γεράσιμε, φθάνει πού μᾶς δέχτηκες στὸ καλύβι σου καὶ γὰσαι συχαρεμένοι, τοῦ λέει ὁ Χριστὸς. Ὁ Μπάρμπα Γεράσιμος πῆρε θάρρος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ βγάζοντας στὴ μέση τὴν τράπουλιν τῶν χαρτιῶν τοῦ λέει :

— Χριστούλη μου, μοῦ κάνεις μιὰ χάρι ;

— Τί χάρι νὰ σοῦ κάνω ;

— Βλόγησε, Χριστοπούλακι μου, τὴν τράπουλιν αὐτὴ, νὰ κερδίζω καὶ ν' ἀλλάζω τὸ Θ' ὅλοι τοὶ διαβόλοι.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἐδυσκολεύτηκε, βλόγησε τὴν τράπουλιν καὶ τὴν ἐσυμβούλεψε νὰ μὴ εἴσῃ καὶ νὰ μὴ βλαστημιὰ κανέναν. Ὁ Μπάρμπα Γεράσιμος κουνάει τὸ κεφάλι καὶ φεύγει. Πάει κοντὰ στὸν Ἅγιο Πέτρο καὶ τοῦ λέει χαρούμενος γιὰ τὸ βλόγημα τῆς τράπουλας.

— Μὰ καὺμένε Γεράσιμε, τοῦ λέει ὁ Πέτρος, δὲ βρῆτες ἄλλη

χάρι να του ζητήσεις, μόνο θυμήθηκες την τράπουλά σου ;

— Καλά μου λες τζόγια μου Πέτροσοοο !

Και τραβύσι να ζητήσει νέα χάρι απ' τὸ Χριστό.

— Χριστούλη μου, συχώρεσέ με, ἔλα καὶ βλόγησε καὶ 'κείνη τὴ μηλιά μου στὸ κίπο. Οἱ διάλοιοι, οἱ μπερμπάντες, οἱ γεϊτόνοιμου, μιά πού πιάσουν καὶ γίνονται τὰ μῆλα, τὰ κλέβουν. Βλόγα τὴν, Χριστούλη μου, Νά κολνάρῃ ἀπάνω στὸ δέντρο ὅποιος τὴν ἀγγίξει.

Ὁ Χριστὸς πῆγε καὶ βλόγησε καὶ τὴ μηλιά του. Πάει πάλι ὁ Μπάριμπα Γεράσιμος κοντὰ στὸν Ἅγιο Πέτρο καὶ τοῦ λέει τὴ νέα χάρι !

— Μὰ καὶμένε Γεράσιμε, τοῦ λέει κείνος, σκέψου πῶς εἶσαι πιά γέρος καὶ σὲ λίγα χρόνια ἀπορεῖς νὰ πεθάνῃς, δὲν πᾶς στὸ Χριστὸ νὰ τοῦ ζητήσεις τὴ χάρι νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ σου στὸν Παράδεισο :

— Βρὲ καλὰ μου λες, τζόγια μου Πέτροσοοοο ! νὰ πάρ' ὁ διάολος ! Καὶ πάει καὶ ζητάει ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴ τρίτη χάρι.

— Χριστούλη μου, συχώρεσέ με πάλι, καὶ κάνε μου τὴ χάρι, ἔτσι μιά πού θὰ πεθάνω καὶ θὰ στείλῃς τὸν ἄγγελό νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου, νὰ μ' ἀφήσῃς ἐγὼ νὰ κάνω κουμάντο !...

Ὁ Χριστὸς τοῦ ὑποσχέται καὶ αὐτὴ τὴ χάρι.
Περάσανε κάμποσα χρόνια, ὁ Μπάριμπα Γεράσιμος ἀρρώστησε, καὶ νὰ σου ὁ ἄγγελος πᾶνὸ ἀπὸ τὸ κεφάλι του :

— "Ε ! Μπάριμπα Γεράσιμε ! "Ετοιμάσου ! Μ' ἔστειλε ὁ Χριστὸς νὰ σὲ πάρω στὸ Παράδεισο !

— Τί λές, τζόγια μου ; ζουγλάθηκες πού νὰ πάρ' ὁ διάολος ! Βρὲ μὲ τὰ σωστά σου μιλᾷς ; Βρὲ δὲ μὲ λυπάσαι ;... βρὲ, σοῦ λέω, ἄσε με νὰ ζήσω δέκα χρόνια ἀκόμα...

— Δὲ γίνεται Μπάριμπα Γεράσιμε, νὰ γυρίσω πίσω στὸ Χριστὸ μὲ ἄδεια χέρια.

— Καλὰ, τζόγια μου, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι σὲ ἀκολουθᾶω. Μὰ πρῶτα κάνε μου τὴ χάρι νὰ πᾶς νὰ μοῦ κόψῃς ἕνα μῆλο ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου μηλιά, γιατί δὲν πρόφτασα νὰ φάω οὔτε ἕνα ἀκόμη ὁ κακομοῖρης.

Ὁ ἄγγελος γελῶντας γιὰ τὸ ἀσυνήθιστο θάρρος τοῦ γέροντος, πῆγε νὰ κόψῃ τὸ μῆλο καὶ μὴ γνωρίζοντας τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ κόλλησε πάνω στὰ κλαδιά. Ὁ Μπάριμπα Γεράσιμος βῆκε στὸ παράθυρο καὶ τὸν κοίταξε.

— "Εκείδα, μπερμπάντη !... τοῦ φωνάζει... "Ἡ μου χαρίζεις δέκα χρόνια ζωὴ, ἀλλοιῶς δὲ σὲ ξεκολνάω.

— Βρὲ ἄνιάν, Μπάριμπα Γεράσιμε καὶ θὰ μὲ περιμένουν στὸν οὐρανό ;

— Καὶ τί μὲ μέλλει ἐμέναν ; Στὸ διάολο ἐσύ καὶ κείνοι πού σὲ στείλανε ! "Ἡ δέκα χρόνια ζωὴ μου χαρίζεις, ἢ δὲ σε ξεκολνάω.

— Ὁ ἄγγελος βλέποντας τὰ ζόρικα, ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ πῶς μετὰ δέκα χρό-

νια θὰ πῆγαινε πάλι καὶ ἔτσι τὸν ἀφῆσε ὁ Μπάριμπα Γεράσιμος.

Σὰν ἐπέρασαν τὰ δέκα χρόνια, ὁ Μπάριμπα Γεράσιμος ἀρρώστησε πάλι καὶ νὰ σου ὁ ἄγγελος πᾶνὸ ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως κατὰβρε πῶς τελείωσαν περὶ τὰ ψέμματα καὶ ἀποκρίσεις νὰ τὸν ἀκολουθῇ. Μὰ φεύγοντας γυρίζει ξυπόσιος καὶ περνεὶ τὴν τράπουλα μαζί του.

— Τί εἶν' αὐτὰ ; ρώτησε ὁ ἄγγελος, δὲ χρειάζονται αὐτὰ ἐκεῖ πού θὰ πάμε.

— Βρὲ κῦττα ἐσύ τὴ δουλειά σου καὶ ἐγὼ κάνω κουμάντο ! Δι-καίωμα μου εἶνε μορὲ. Μοῦ τὸ ἔταξε ὁ Χριστός.

Περπατώντας φτάσανε ἐκεῖ πού χωρίζει ὁ δρόμος, πηγαίνοντας ἀπὸ τὴ μιὰ στὸν Παράδεισο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη στὴν κόλασι. Πρῶτὸ ὁ Μπάριμπα Γεράσιμος : — "Ἀπὸ πού θὰ πάμε κύρ' ἄγγελε :

— "Ἀπὸ δὴ πού πάνε στὸν Παράδεισο.

— Κι' ἀπὸ δὴ πού πάνε ;

— Στὴν Κόλασι !

— Πάμε τότε νὰ δοῦμε καὶ τὴν Κόλασι ;

— Δὲν γίνεται, ἄγγελος νὰ πᾶς στὴν Κόλασι.

— Βρὲ τί μιλᾷς ἐσύ, νὰ πάρ' ὁ διάολος, ξέχασες πῶς ἐγὼ κάνω κουμάντο ;

Ὁ ἄγγελος θέλοντας καὶ μὴ τὸν ἀκολουθῇ.

Ὅταν ἐφτάσανε στὴ Κόλασι ὁ ἄγγελος στάθηκε ἀπ' ἔξω.

Ὁ Γεράσιμος καθὼς μπήκε μέσα, εἶδε ἕνα πελώριο καζάνι καὶ μέσα ἦταν ἕνας ἀνθρώπος γερός πού τυραννιότανε φορητὰ καὶ παρᾶξενά, ἐβγάδε τὸ ἕνα πόδι του ἔξω ἀπὸ τὸ καζάνι καὶ μόλις κόντευε νὰ βγάλῃ καὶ τὸ ἄλλο, ὁ δαίμονας τὸν ἐρριχνε πάλι μέσα καὶ ἔτσι βισανιζόταν αἰώνια.

Ὁ μπάριμπα Γεράσιμος δὲ βάσταξε πιά καὶ ρώτησε :

— Ποιὸς εἶνε, βρὲ Βελζεβούλη, αὐτὸς πού τὸν τυραννᾷς ἔτσι ;

— Ὁ παπούλης σου, Γεράσιμε.

— Βρὲ τὸν παπούλη μου, βρὲ κανάρια, νὰ σὲ πάρ' ὁ διάολος, τὸν παπούλη μου, τί σοῦζανε μορὲ ;

— Κέρδινα τὴ ψυχὴ του ἅπ' τὸ καιρὸ ποῦ ζοῦσε,

— Λοιπόν, κύρ' Βελζεβούλη, ἀφοῦ τὸν κέρδισες, θὰ πῇ πῶς ξέρεις καὶ παίζεις καὶ τράπουλα. Ἐρχεσαι νὰ παίξουμε ; Ἄν σὲ

κέρδισω, τὸν παίρνω μαζί μου, ἂν μὲ κέρδισῃς ἐσύ, μὲ παίρνεις καὶ ἐμένα στὴν Κόλασι.

Ὁ Ἀρχισατανᾶς, ἀρχιστορᾶς στὸ χαρτοπαίγνιο, μὲ χαρὰ δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ μπάριμπα Γεράσιμου. Μὰ ἐτοῦτος ἔχοντας τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, τὸν κέρδισε καὶ πῆρε τὴ ψυχὴ τοῦ παπούλη του. Τότες ρωτᾷ τὸ Σατανά :

— "Ἐχεις ἐδῶ καὶ ἄλλους δικούς μου !

— Ἄν ἔχω λέει ! Ἐχω τὸν πατέρα σου, τὴ μάνα σου, τὸ νουνό σου, τὴ θεῖά σου, τὸ θεῖό σου...

Ὅλο τὸ σὸί τοῦ Γεράσιμου ἦτανε στὴν Κόλασι.

— Τί οὖς παίζουμε ὅλους ;

— Ναι, τοὺς παίζουμε, εἶπε ὁ Σανανᾶς, πεισματωμένος καὶ θυμωμένος γιὰ τὸ πρῶτο χάσιμό του.

Παίζουν καὶ ὁ δαίμονας πάλι χάνει. Ὑστερα βλέποντας πῶς ὁ Μπάριμπα Γεράσιμος θὰ ἄδειάζε τὴν Κόλασι, ἀποσύρθηκε.

Σὰν ἐβῆχαν ἀπὸ τὴν Κόλασι καὶ εἶδε τῶνες ψυχῆς ὁ ἄγγελος, ἀπόρησε καὶ εἶπε :

— Τί εἶν' ἐτοῦτοι Μπάριμπα Γεράσιμε ;

— Τοὺς κέρδισα ἀπὸ τὴν Κόλασι, τζόγια μου !

— Δὲ γίνεται κολασμένοι νὰ πάνε στὸ Παράδεισο.

— Πᾶνε δὲν πᾶνε, δὲ σὲ ρώτησα. Σοῦ εἶπα νὰ μὴν κάνῃς τὸν κουμανταδόρο Ἀκούς ;

Φτάσανε στὸν Παράδεισο καὶ μόλις μπῆκε μέσα ὁ Μπάριμπα Γεράσιμος, ἡ πόρτες κλεισθήκανε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πέτρο καὶ οἱ δικοὶ του μέιναν ἀπ' ἔξω.

— Βρὲ Πέτρο μου, τοῦ λέει ὁ Γεράσιμος, ἀφοῦ εἶσαι σὺ πορτιέρης ἐδῶ, δὲ βλέπεις πῶς οἱ δικοί μου ἐμείναν ἀπ' ἔξω ;

— Ποιοὶ δικοὶ σου Γεράσιμε ;

— Νά, αὐτοῦνοι πού κέρδισα ἀπὸ τὸ Σατανά.

— Ἀ ! Μπάριμπα Γεράσιμε, ὅλα καὶ ὅλα, κολασμένοι μέσα στὸν Παράδεισο δὲ γίνεται...

Ὁ μπάριμπα Γεράσιμος ἀρχισε τὴ διαμαρτυρίαν καὶ τὴς βλαστημίας, κάνοντας ἄνω κάτω τὸν Παράδεισο.

Ὁ Χριστὸς ἀκούοντας τὸν θόρυβο καὶ τὴ σύγχυσι ἀναγκάστηκε νὰ πᾶ ὁ ἴδιος γιὰ νὰ δῇ τί τρέχει.

— Δὲ βλέπεις, Χριστούλη μου, τοῦ λέει ὁ Γεράσιμος μόλις τὸν εἶδε, δὲν βλέπεις πού κλείσανε τὴς πόρτες, καὶ ἀφῆσανε τοὺς δικούς μου ἀπ' ἔξω ;

— Μπαριμπα-Γεράσιμε, τοῦ λέει μὲ γλυκεῖα φωνὴ ὁ Γεῖος τοῦ Θεοῦ, μὴ ζητᾷς ἀδύνατα πράγματα, κολασμένοι δὲ γίνεται νὰ μποῦν μέσα στὸ παράδεισο. Καὶ σένα πού σὲ βάλαμε, εἶνε γιὰτί μᾶς φιλοξένησες...

— Ἀληθεῖα, Χριστούλη μου ; Καὶ δὲν μοῦ λές ; Τὸν καιρὸ μορὲ ποῦρθετε στὸ φτωχικό μου καὶ στὴν ἀρχὴ μοῦτρε αὐτὸς ὁ κλειδοκράτορας πῶς εἰσάστε δυο τρεῖς καὶ οἱ εἰσάστε δεκατρεῖς, μίλησα τότες, ἐγὼ, μορὲ ; Γιὰτί εἰσεῖς τώρα μοῦ τὰ κάνετε τοῦτα ; Μορὲ νῦν στὸν Παράδεισο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ τὸ δίκιο του ;

Ὁ Χριστὸς στενοχωρήθηκε λιγάκι, ὕστερα χαμογέλασε καὶ γυρίζοντας στὸν Ἅγ. Πέτρο :

— Δίκορ ἔχει, τοῦ λέει. "Ἐλα, ἄστους νὰ περάσουνε μέσα !...

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

Εὐρισκόμεθα σήμερον στὴν εὐχάριστη θέσι, ν' ἀναγγεῖλωμεν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας, διὰ τὰ δύο πρῶτα ἔργα τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» εἶνε ἡδη ἐτοιμα καὶ κυκλοφοροῦν μετὰ μερικῆς ἡμέρας. Τὸ πρῶτον εἶνε ἡ αἰσθηματικωτάτη «Σόνια» τῆς Γκροβίλ, καὶ δεύτερον ἕνα τὸ θαυμάσιον ρομάντζο τῆς παγκοσμίου φήμης μεγάλης Νορβηγίδος συγγραφέως Λάγκερλεφ. Ἐτοιμάζονται ἀκόμη δύο προσεῖτι τόμοι τῶν μνηνῶν Σεπτεμβρίου καὶ Ὀκτωβρίου. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσουν τοὺς τόμους αὐτοὺς, ἄς μᾶς ἐμφάνουν δι' ἐπιταγῆς ἢ συστημένης ἐπιστολῆς δραχμᾶς 12 δι' ἕκαστον τόμον.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ὁ τόμος δραχ. 16. Δύνανται εἰσεῖς νὰ ἐγγραφοῦν οἱ ἐπιθυμοῦντες συνδρομηταὶ δι' ἕξ μῆνας εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου» ὁποῦς θὰ πληρῶσιν μόνον 60 δραχμᾶς διὰ τοὺς 6 τόμους πού θὰ λαβούν, καὶ οἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ μόνον 80. Σπεύσατε λοιπὸν ν' ἀποκτήσατε τὰ ἀριστουργήματα τῆς «Βιβλιοθήκης» μας. Ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» μπορεῖτε νὰ ἀντιληφθῇτε τί θὰ εἶνε αἱ ἐκδόσεις του. Ἀληθινὰ θαύματα !

